

POSUDEK OPONENTA RIGORÓZNÍ PRÁCE
FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD UNIVERZITY KARLOVY
Institut komunikačních studií a žurnalistiky
katedra mediálních studií

autorka práce: **Martina Švecová**

Název práce: ***Večerníček a do postele! Regulácia užívania televízie vo výchove dieťaťa do šiestich rokov***

Autorka, inspirovaná textem J. Volka *Televize jako spoluvůrce domova* a podníčená i osobní zkušeností zpracovává téma role televize v dětském světě. Zkoumá ji jako komplexní fenomén, jako vlivový faktor na učení, výchovu, socializaci, ale zejména na strukturaci rodinného života, resp. vymezení rodičovských rolí ve vztahu k dětskému užití televize.

Vychází ze dvou tezí, a to, že a) rodiče mají tendenci děti k televizi „odkládat“, b) že rodiče nevěnují dost času a pozornosti tomu, co dítě sleduje.

Podkládá svůj výzkum velmi širokým teoretickým zázemím, nejen odkazuje na autory, kteří se podobným tématem zabývají (Šed'ová, Suchý, Meyrowitz), s některými i polemizuje (Blažek), některé naopak spíše adoruje (Volek). Představuje logicky strukturovanou myšlenkovou soustavu (technologie-socializace-funkce rodičů-účinky televizních obsahů-rituály a struktura domova) a klade otázky spojené s působením médií obecně (samozřejmě Jiráková-Köpplová, McQuail, Postman, Vybíral). Cenné je v souvislosti s tématem připomenutí konceptu Marca Prenskyho o „Digital Natives“ a „Digital Immigrants“, resp. Blažkových „disidentů trhů“, protože díky němu nejde o problém generační, ale zkušenostní a zvyklostní, kde věkově starší nemusí mít nutně převahu. Ocenil jsem i přehled pozitiv a negativ televizního média.

Martina Švecová klade základní otázky, pravděpodobně i sama sobě: Jak děti rozumějí televizním programům? Jak se děti dívají na televizi? Jak mohou rodiče ovlivnit dětské diváctví? Co může rodičům pomoci při výběru vhodných programů? Odpovídá si na ně provedeným praktickým výzkumem, který tvoří druhou část a podstatu práce. Jejím cílem bylo zodpovědět, resp. potvrdit/vyvrátit nastolené výzkumné teze.

Metodologicky využila kombinaci kritické analýzy zdrojů, dále metodu strukturovaného rozhovoru, dotazníkového šetření, analýzy podkladových materiálů (záznamy rozhovorů a televizních programů) a získaná data na konci přehledně vyhodnotila. Oceňuje, že čtenáře vtahuje nejen do problematiky samotné, ale i do dobrodružství výzkumníka, neboť kontexty získávání dat také o leccems vypovídají. Výsledky, přehledně zpracované v tabulkách a grafech, příp. ve vyloučených televizních programech, jsou důležitým příspěvkem ke studiu účinků televize na děti. Tezi o

„odkládání“ dětí autorka bohužel potvrdila, zato druhou, o regulaci času či sledovaném obsahu rodiči, naštěstí nepotvrdila. „Rodiče českých a slovenských dětí do 6 let věnují velkou pozornost tomu, jak dlouho a co děti v televizi sledují.“ (str. 118).

Práci bych vytkl drobnosti, například, že některé tabulky nejsou seřazeny podle číselné hodnoty, (např. str. 105) protože zrovna v tomto případě by zacílenost dětí na typy sledovaných programů vyzněla přesvědčivěji. To se týká i některých grafů (107). Stejně tak tabulka na str. 91-92 by mohla nabídnout i opačný řez, kde by hlavním kritériem nebyl čas, ale procenta.

Práce je podle mého plně na úrovni rigorózní práce, dokonce si myslím, že by obstála i jako práce dizertační.

Doporučuji tedy k obhajobě.

doc. MgA. Martin Štoll, Ph.D.
garant studijního programu Mediální studia
IKSŽ FSV UK

V Praze 13. března 2016